

[Sigsgaard.]

kunne man tænkes at gå ind på sådanne ting. Det ville efter min mening være naturligt, hvis hver minister en gang hvert eller hvert andet år gav tinget en samlet redegørelse for aktiviteten inden for hans område, for såvel driften som anlægsvirksomheden, for den langsigtede målsætning på området og for muligheden for at få den realiseret, og tinget burde så naturligvis drøfte sådanne redegørelser. Fordelene ved ordningen ville være, at tinget og dets medlemmer ville få bedre mulighed for at øve indflydelse på den offentlige aktivitet, og at befolkningen nok med noget større interesse ville følge de politiske debatter. I dag diskuterer vi et forsorgscenter på Fyn, et forsorgscenter på Amager; det ville være mere inspirerende og betydningsfuldt at få en samlet diskussion om hele åndssvageforsorgens udbygning. Vi diskuterer denne eller hin landbrugsforanstaltning, og under diskussionen kan der selvfølgelig komme spredte principielle betragtninger frem, men den egentlige principdrøftelse om landbrugets fremtid overlader tinget til andre at føre. Det er utilfredsstillende på de to nævnte områder såvel som på alle andre områder, og derfor peger jeg altså på, at der her ligger det problem; det er jo muligt, at udvalget kan finde anledning til at ofre nogle tanker og nogle ord på det også.

Jeg anbefaler i øvrigt forslaget.

Ordføreren for forslagsstillerne (Poul Dam): Jeg skal takke såvel statsministeren som ordførerne for en venlig modtagelse af dette forslag, der, som også hr. Kampmann sagde, jo er lille og upolitisk. Og så har man også lov til at citere, at han mente, det var ganske praktisk. Det mener jeg også. Det er i hvert fald ikke meningen at rejse pegefinger i det, som fru Hanne Budtz syntes at kunne finde. Jeg ville gøre det så meget mindre, som jeg siden 1945 med forholdsvis korte pauser har været enten kommissionsmedlem eller kommissionssekretær, således at jeg meget vel kender de forhold, som kan medføre, at kommissioner kan trække lidt længe ud, og også kender nogle af problemerne om offentligheden vedrørende kommissionerne fra den side.

Statsministeren nævnte et punkt, som ikke direkte er med i forslaget, men som

man kunne knytte nogle bemærkninger til, nemlig det punkt, at en kommission intet selv kan offentliggøre, at det helt er henlagt til den pågældende ministers afgørelse, om betænkningen eller foreløbige redegørelser skal offentliggøres, eller hvornår det skal offentliggøres. Det kan undertiden medføre, at et kommissionsarbejde foregår næsten i det dulgte, selv efter at det er færdigt; det kan medføre, at en betænkning først fremkommer nogenlunde samtidig med, at lovforslaget ligger på folketingets bord, og det er for mig at se noget tvivlsomt, fordi det hindrer det, som skulle være en af virkningerne af kommissionsarbejdet, nemlig at der blev skabt et materiale og fremsat nogle synspunkter, som også kunne indgå i offentlighedens drøftelser, i offentlighedens debat om de pågældende emner. Jeg tror, det er meget sjældent, at kommissionsarbejdet ikke bliver offentliggjort, men jeg har dog nogle erindringer om enkelte kommissioner, som havde ganske overordentlig store vanskeligheder med at få den pågældende minister til at offentliggøre den betænkning, de var fremkommet med.

Statsministeren omtalte den årlige oversigt, og jeg må sige, at hvis jeg havde vidst, at den fandtes, så ville jeg nok have nævnt den i forslaget. De 10 eksemplarer, som sendes til folketinget, kommer utvivlsomt meget værdige personer i hænde, men dem hører jeg altså ikke til; jeg har ikke anet, at denne oversigt eksisterede, og jeg tror, det gælder et meget stort antal af folketingets medlemmer, at de simpelt hen ikke vidste, at den fandtes. Jeg er ganske enig med hr. Sigsgaard i, at hvis man i stedet for i 10 afleverede den i 179 eksemplarer, eller hvor meget der nu skal til, når arkiverne også skal have noget, kunne det være en fordel; så kunne vi måske, som statsministeren har antydnet, lade denne oversigt blive suppleret med forskellige bemærkninger, og derved kunne måske det formål, som jeg har tilset med mit forslag, blive opfyldt.

Det er ikke tanken, at de redegørelser, der efter mit forslag skulle afgives af ministrene, skulle være meget fyldige og detaljerede redegørelser. Det ville naturligvis lægge et alt for stort arbejde såvel på kommissionssekretærene, som jeg af gammel solidaritet har megen medlidenhed med, som på ministeriernes embedsmænd. Men nogle bemærk-